Marczinka Csaba

A Nagyarcú Kun Legény

(Ady-arc és a határok)

Nagy méla szemek
és az ívelt bozontos szemöldök
(szőrös határvonal az arcon):
kerek Nagy-Magyarország Arc
erős-karakteres vonásokkal...
(esik szét az arc – esik szét az ország)
Új ráncok az új határok,
töpörödő arc s töpörödő terület!

(leesik az arc, elvesznek a földek
– halotti maszk és trianoni terület)
(zsugorodó ország, csak a temető
és a búcsúszertartás monument;
temetni tudunk, csupán élni nem!)
(trianonok és párizsok árnyékán,
a romok fölött egy Ady-oltár*
– bronzba-márványba mentjük halandó húst)

Utolsó Legény a Gáton a Srác!
– utána már csak frusztrált poéták jőnek
(vaskori zombik, aranykor múltán);
határok-szögesdrótok emelkednek
a feldarabolt Kárpát-medencében...
Csak az Ady-ikonarc maradt egyben:
nagy méla szemek
és az ívelt bozontos szemöldök...

(s megszólal a fekete zongora, még egyszer)

2019

**Ady-oltár: Melocco Miklós szoborkompozíciója*

A hiányzó vers

Ady Endre utolsó versére

Még egy vers hiányzott a végéről
– talán a betegség és a halál
akadályozott csupán meg benne –,
hogy megírjad a Vesztesek Dalát!

Az „üdvözölt győző” után végre
a megszállt területekről futók,
maradékaikkal hurcolkodók,
a vagonlakóvá válók tömegét

kellett volna igazán mutatnod!...
Akikre rázuhant a Monarchia
oszló teteme és nyomorékká
vagy éppen holttá nyomta szét őket!

Akik jöttek mindenhonnan riadtan
Brassótól Szakolcáig, Fiumétól
Munkácsig – a háborús szél kit honnan
sodort... Róluk nem ejtettél már szót.

2011